

ξιάτικα χορτάρια
κι άνοιξε τήν πόρτα του καιρού με τήν
καθαρή πετρούλα
τής λαχτάρας του.
Ευλόγημένη ή ώρα τής ανατολής.

Αυτός

Μιλάει για τo βοριά μιλάει για τo νοτιά
πώς κατεβαίνουν τά μαλλιά της στο
φως
χορδός
και περπατάει μ' ένα μαντήλι νερό
γύρω γύρω στο σπίτι του
μ' αυτόπεποίθηση.

Κάτω στη θάλασσα

Κάτω στη θάλασσα
σε τραγουδάω
συναίνω
σε ύμνω και
σε θρίζω
γερο - παλαιά κόσμο των αιώνων,
θέλω να γίνω κύμα.

Αυτή η γριά

Αυτή ή γριά που κάθεται κάτω από τήν
έλια
κάθε μέρα και κάθε βράδυ
έχει ένα ποτάμι έξω από τον καιρό
χωρίς πρόσωπο
δυνατό σαν μιá καλημέρα
τρυφερό σαν μιá καληνύχτα
πάντα
για τούς περαστικούς.
Δροσιά και φως των χρόνων.

Το σημάδι

Ή ζωή του ένα ώρατο σημάδι πάνω στο
χώμα.
Όμως άπλο να μην τo φτάνει ο άνεμος
κι ή βροχή.
Χτές ο ήλιος τo σταμάτησε μ' ένα κομ-
μάτι σίδερο

σαν άξίνα σαν φυτάρι σαν τσεκούρι σαν
σύρμα.

Το πρωί ένα χελιδόνη χαιρέτησε τή γή
όπως άκριβώς τή χαιρέταγε και κείνος
όταν ήθελε να τής μιλήσει
με τήν καρδιά του.

Μιά έκδρομη

Σήμερα άτέλειωτα τά δέντρα και
το νερό που άγαπάει τo δρόμο μου.
Πουλιá χορτάρια και χάμα
οί χαρές του χωριάτη
δικές μου σημερινές.
Σήμερα τo πρόσπο μου του κόσμου
γαλανό χωριό
μοιρασμένο σε άπειρα σπίτια καθαρά.

Στου Ρωμανού

Στου Ρωμανού υπήρχε μιá δρύση καλή
με τον κουτρούλα της τον μεγάλο,
το κέντρο του χωριού.
Έκει μάζευαν το νερό οί γυναίκες
ξεδιψαγαν τά άλογα
έπαιζαν τά παιδιά.
Έκει πήγαινε κι ο γερο - Σταύρος
και ξέπλενε τά δάκρυά του τά βράδυα
μοναχός.

Περιμένει

Θά κατεβάσει πολυ νερό τουτο τo σύν-
νεφο,
λέει ο γερο - Παντελής
και χαιδεύει με τo μάτι του τή γή.
Περιμένει τή μεγάλη σοδειά για να πε-
θάνει,
το καλό παιδι του κόσμου.

Μνήμη

Έχει τή γή στεργό του πρόσωπο και
μόνο
αυτός.
Έδώ άδειάζουμε και γεμίζουμε
χώμα και πέτρες και χορτάρια και νερό

τις μνημες μας τις υγρές
 νά θυμόμαστε
 νά ἀρνιόμαστε
 νά ἀποφασίζουμε
 νά μετανοίγουμε
 νά ἐλπίζουμε
 νά ζοῦμε.

Ἔρχεται

Ἔρχεται ὁ γέρος ἀπὸ τὰ χωράφια
 μ' ἓνα κοιμάτι σταρένιο ψωμί.
 Ἔρχεται ὁ γέρος ἀπὸ τὰ χωράφια
 μ' ἓναν ἰδρώτα χαρούμενο.
 Ἔρχεται ὁ γέρος μέσα μας
 μ' ἓνα ποτάμι ζωντανό.

Εἰκόνα

Πίσω ἀπὸ τὸ λουλούδι
 τὸ κορίτσι.
 Ἀπόψε
 τὸ φεγγάρι δῆθηκε ἔλο.

Ζωγραφιά

Ζωγραφίζω τὴ φωνή σου νερό
 καὶ σταματῶ τὰ χεράκια σου

τὰ ποδαράκια σου
 νά πιῶ νά δροσιστῶ.

Κάλεσμα

Σήκωσε τὰ μαλλιά σου κορίτσι
 νά δῶ τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ νερό.
 —Δὲ σηκώνω τὰ μαλλιά μου χελιδόνι
 τὰ μαλλιάκια μου
 νά δεῖς τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ νερὸ
 μονάχος μοναχός.

Ἔνας γύρος τοῦ κόσμου

Τραγουδί τραγουδάκι καὶ φωνή
 σέ κρατῶ μέσ' στὸ χρόνο μου χορὸ
 καὶ γεμίζω καὶ ἀδειάζω εἰκόνα.
 Θὲς δὲ θὲς σέ γυρίζω στὸν κόσμο
 μαζί σου.

Ἄπιτλο

Κυττῶ τὴ θάλασσα καὶ δὲ θέλω νά μι-
 λήσω
 ἀφήνω τὰ χέρια μου στὸ νερὸ
 καὶ πλένω τὸν ἄνεμο
 περιμένοντας τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἐποχῶν.

★

Ὁ Διονύσης Ἀ. Καρατζᾶς γεννήθηκε στὴν Πάτρα τὸ 1950. Σπούδασε Φιλολογία στὴν Ἀθήνα καὶ εἶναι τώρα διορισμένος καθηγητής. Παρουσιάστηκε πρώτη φορά στὸ διβλίο Ἡ ποίηση στὴν Πάτρα (Ἔστρακα 1971). Ἐγραψε τὰ διβλία ποίησης: Σημέρωμα στὴ γῆ (Ἔστρακα 1972), Μέρρες βροχῆς ἢ Τὰ χαλασμένα παιχνίδια (Ἔστρακα 1973), Ἀπ' τὸ νερὸ καὶ ἀπὸ τὴν πέτρα (Ἔστρακα 1975). Τὸ χειμῶνα τοῦ 1978 παρουσιάστηκε μετὰ «Δεκατέσσερα ποιήματα» (Φύλλα Νο 4, Ἔστρακα) ἀπὸ τὰ Ἔστρακα στὴ γκαλερί Τέχνη, στὴν Πάτρα. Πρόσφατα ἔβγαλε τὴν Ἀνθολογία «Πατρινοὶ ποιητές», (Ἔστρακα 1978). Εἶναι βασικὸς συνεργάτης τῆς Ἰδρύας καὶ ἔχει στὰ διάφορα τεύχη

τῆς παρουσιάζει ποιήσῃ του. Ἐβγαλε τρία τεύχη λαογραφικοῦ ὄμιλου μετὰ τοὺς μαθητές του.

Ἡ ποίηση τοῦ Καρατζᾶ μοχθεῖ στὶς σπουδὲς τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ προχωρώντας σ' ἓνα δρόμο προσωπικό. Θέλει ν' ἀμοιώσει τὴν ἐμπειρία ἀπὸ τὴν ἀμεσότητα τῆς λαϊκῆς ζωῆς καὶ τῆς γλώσσας στὴν εὐασθησία καὶ τὴ λεπτότητα τοῦ ἥθους του. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι μικρὰ ἤρεμα ποιήματα, καλὰ δουλεμένα. Ἡ Ἰδρύα θεωρεῖ πὼς ὁ Διονύσης Ἀ. Καρατζᾶς πραγματοποιεῖ μιὰ ποίηση ποὺ ἀντλεῖ ἀπ' τὸ δημοτικὸ τραγούδι μετὰ τὸ ὀστοπρωστικὸ τρόπο.

Σ. Λ. Σ.

